

Sygn. akt V KS 28/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **W. S.**,

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 31 stycznia 2023 r.,

skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonego w trybie art. 539a k.p.k.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt V Ka 1067/21,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi

z dnia 24 maja 2021 r., sygn. akt IV K 1080/20,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 24 maja 2021 r. (sygn. akt IV K 1080/20) postępowanie przeciwko W. S. o czyn z art. 157 § 2 i § 3 k.k. zostało warunkowo umorzone na okres 1 roku próby. Wyrok ten został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 9 maja 2022 r. (sygn. akt V Ka 1067/21).

Od powyższego wyroku skargę na orzeczenie sądu odwoławczego w trybie art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając obrazę art. 437 k.p.k., przez przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, gdy nie istniały ku temu powody.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się zasadna.

Jak wynika z uzasadnienia Sądu odwoławczego, zakwestionował on uznanie nieumyślnego charakteru czynu oskarżonego. Wskazał m.in., że „Sąd I instancji nie wziął bowiem pod uwagę tego, iż oskarżony W. S. jest osobą dojrzałą, miał w chwili zdarzenia lat 40. Legitymuje się nadto wykształceniem wyższym politechnicznym. Oskarżony w związku z tym bez wątplenia legitymował się w krytycznym dniu zarówno doświadczeniem życiowym jak i wykształceniem dalece wykraczającym poza ramy zakreślone przez filmiki zamieszczane na serwisie [...]. Trudno w kontekście powyższego uznać, iż oskarżony nie miał świadomości tego co może stać się po kontakcie siarkowodoru czy metanu znajdujących się w gazach jelitowych ze źródłem ognia.”

Ponadto Sąd z urzędu uwzględnił naruszenie art. 185a § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., akcentując błąd w procedowaniu Sądu I instancji, który poprzestał na ujawnieniu dokumentów w trybie art. 405 § 1 i § 3 k.p.k., co miało naruszyć prawo do obrony oskarżonego. W skardze, jej autor podkreśla jednak, że orzeczenie odpowiadało wnioskowi obrońcy i ani on, ani oskarżyciel publiczny nie zgłaszali wskazanego naruszenia. Wynika z tego, iż tego konkretnego naruszenia sam obrońca nie traktuje jako istotnego dla interesów jego klienta.

Podobnie z urzędu Sąd odwoławczy uznał naruszenie art. 399 k.p.k. w zw. z art. 160 § 2 k.k. jako prowadzące do rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, gdyż Sąd I instancji nie rozważył przeprowadzenia postępowania dowodowego w kierunku kwalifikacji czynu z art. 160 § 2 k.k. W odniesieniu do tego wątku obrońca w skardze wskazał, że nie jest jasne, dlaczego Sąd I instancji miałby rozważać ten kierunek w zakresie kwalifikacji, skoro nawet oskarżyciel publiczny na to nie wskazywał. Podkreślił, że lakoniczny wywód Sądu odwoławczego nie zawiera jasnego uzasadnienia, dlaczego ten mankament miałby mieć charakter naruszenia z art. 440 k.p.k. i być brany pod uwagę z urzędu.

Rację ma skarżący, że nie wystąpiła w sprawie sytuacja, o której mowa w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19 identyfikująca konieczność uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania jako „potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji.”.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że wystarczające byłoby dokonanie określonych czynności względem części (choćby nawet istotnej) materiału dowodowego na etapie odwoławczym. Kwestia strony podmiotowej, ewentualnego postępowania dowodowego ukierunkowanego na modyfikację kwalifikacji w kierunku art. 160 § 2 k.k., czy też przeprowadzenie stosownego przesłuchania pokrzywdzonego, mogłyby zostać przeprowadzone przez Sąd II instancji. Z uzasadnienia wyroku nie wynika, dlaczego Sąd uznał, że konieczne jest przeprowadzenie postępowania w całości na nowo. Lakoniczne podsumowanie, iż orzeczenie reformatoryjne nie było możliwe, nie zostało prawidłowo uargumentowane w konkretnych realiach tej sprawy.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.